

אלו נאמרין פרק שביעי סוטה

מ.

עין משפט
נר מצוה

סד א מיי פ"ד מהל' נשואות כפיס הלכה ז סמג עשין כ טו"ש"ע א"ח סימן קכח טעף כו: סה ב מיי פ"ט מהל' תפלה הלכה ד סמג עשין יט טו"ש"ע א"ח ס"י קס טעף א [ונכרז אלפס זכרות פ"ג דף טו: וברא"ש שם ס"י כו:] סו ג מיי פ"ד מהל' נשואות כפיס הל' ו סמג עשין כ טו"ש"ע א"ח ס"י קכח טעף ה: סז ד מיי שם הלכה ו וע"ש בכ"מ [נודר א"ח ס"י קסמ]:

בנעילה דיומא דביפורי מאי אמר. לא ידענא דאמאי לא אמר בנעילה דתענית כי היכא דלמחר צמנתא דתעניתא דהא משמע בגמרא צפ' שצלשה פרקים (תענית טו:) דתענית הוא נמי נעילה אזל מוסף לא הוה צהו: **כל האומרם בגבולין אינו אלא מועה.** פירש ר"י אע"ג דאמר

בפרק הרוואה (בכרות נה:) האי מאן דחזי חלמא וכו' דהתם משום סכנה המירו שמא חלוס מסוכן הוא שצריך רפואה דהא אפילו צבצבת המירו להתענות תענית חלוס. פירש ר"ח הני כולהו רבי חייה בר אבא ודרכי חיינא בר פפא ודרכי אבהו הילכתא ניהו: **על שאהנו מודים** ר' עזרן עברך הודאה פירש רב משה ראש ישיבה זן מרנא יעקב דקא מודו צבור על שליח צבור אינון סומכין ומאי על שאנו מודים לך על ההודאה דקאמר שליח צבור וקא ענו אינון אמרן צירושלמי פ"ק דזכרות איתא נמי רבי אבא צ"ר וצדא צס רב מודים אמנו לך שאנו חייבין להודות לך שמך תרננה שפמי כי אומרנה לך וגו' צא"י האל ההודאות ר' שמואל צ"ר אוריאל צס רבי אחא הודייה ושצח לשמן הגדול לך גבורה לך תפארת יהי לרון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו שתסמכנו בתפלתנו ותוקפנו מכפיפתנו כי אתה הוא סומך ונפלים וזוקק כפופים מלא רחמים ואין עוד מלפניך צא"י האל ההודאות בר קפרא אומר לך כריעה לך זכרה לך כפופה לך השתחויה כי לך תכרע כל זכך וכל לשון לך משצב לך ה' הגדולה והגבורה וגו' והעושר והכבוד מלפניך וגו' ועתה ה' אלהינו בכל לב וצכל נפש לך משתחוים כל עצמותי תאמרת ה' מי כמוך צא"י האל ההודאות אמר רבי יודן נהגין אמרי רבנן כולוהו ואית דלמחר או אלה או אלה:

שמא תפסוק רצועה בסנדלו. פירש ר"ח שמע מינה דמותר ליכנס צבית הכנסת צסנדל וצמנעל דלא אסרו אלף שלא לעלות לדוכן צסנדל ורבי הביא כמו כן מפרק שלישי דמגילה (דף כד:) האומר איני עובר לפני המיטה צסנדל אף יתף לא יעבור אלמא דאפילו לפני המיטה מותר לעבור צסנדל והכי מסיק צהדיא בפרק הרוואה (בכרות דף סג.) אמר רבא מה ציתו אקפנדריא קפיד איניש ארקיקה וצמנעל לא קפיד איניש אף צית הכנסת קפנדריא אסור ורקיקה וצמנעל שרי: וכל

בנעילה דיומא דביפורי מאי אמר אמר מר זוטרא ואמרי לה במתניתא (ה) הנה כי כן יברך גבר ירא ה' יברכה ה' מציון וראה בטוב ירושלים כל ימי חיך וראה בנים לבניך שלום על ישראל היכן אומרין רב יוסף אמר בין כל ברכה וברכה ורב ששת אמר בהזכרת השם פליגי בה רב מרי ורב זביד חד אמר פסוקא לקבל פסוקא וחד אמר אכל פסוקא אמר להו לכולהו א"ר חייה בר אבא כל האומרין בגבולין אינו אלא טועה אמר רבי חיינא בר פפא תדע דבמקדש נמי לא מיבעי למימרינהו כלום יש לך עבר שמברכין אותו ואינו מאזין א"ר אחא בר חיינא תדע דבגבולין נמי מיבעי למימרינהו כלום יש עבר שמברכין אותו ואין מסביר פנים א"ר אבהו מריש הוה אמינא להו כיון דחיינא ליה דרבי אבא דמן עכו דלא אמר להו אנא נמי לא אמינא להו ואמר רבי אבהו מריש הוה אמינא עינותנא אנא כיון דחיינא ליה לרבי אבא דמן עכו דאמר איהו חד טעמא ואמר אמוריה חד טעמא ולא קפיד אמינא לאו עינותנא אנא ומאי עינותנותיה דרבי אבהו דאמרה לה דביתהו דאמוריה דרבי אבהו לדביתהו דרבי אבהו הא דידן לא צריך ליה לדידך והאי דגחין וזקיף עליה יקרא בעלמא הוא דעביד ליה אולא דביתהו ואמרה ליה לרבי אבהו אמר לה ומאי נפקא לך מינה מיני ומיניה יתקלם עילאה ותו רבי אבהו אימנו רבנן עליה למבוגייה ברישא כיון דחזיה לר' אבא דמן עכו (ו) דנפיש ליה בעלי חובות אמר להו (ז) איכא רבה ר' אבהו ור' חייה בר אבא איקלעו לההוא אתרא רבי אבהו דרש באגדתא רבי חייה בר אבא דרש בשמעתא שבקיה כולי עלמא לרבי חייה בר אבא ואזור לגביה דר' אבהו חלש דעתיה אמר ליה אמשל לך משל למה הדבר דומה לשני בני אדם אחד מוכר אבנים טובות ואחד מוכר מיני סידקית על מי קופצין לא על זה שמוכר מיני סידקית כל יומא הוה מלוה רבי חייה בר אבא לרבי אבהו עד אושפיזיה משום יקרא דבי קיסר ההוא יומא אלויה רבי אבהו לרבי חייה בר אבא עד אושפיזיה ואפילו הכי לא

איתותב דעתיה מיניה בזמן ששליח צבור אומר מודים מודים ויצינו ויצר בראשית על שאנו מודים לך רבי סימאי אומר ויצרנו ויצר בראשית על שאנו מודים לך רב אחא בר יעקב מסיים בה הכי כן תחיינו ותחננו ותקבצנו ותאסוף גליותינו לחצרות קדשך לשמור חוקך ולעשות רצונך בלבב שלם על שאנו מודים לך * אמר רב פפא דהילכך נימרינהו לכולהו אמר ר' יצחק לעולם תהא אימת צבור עליך שהרי כהנים פניהם כלפי העם ואחוריהם כלפי שכינה רב נחמן אמר מהכא (י) יקם המלך דוד על רגליו ויאמר שמועוני אחי ועמי אם אחי למה עמי ואם עמי למה אחי אמר רבי אלעזר אמר להם דוד לישראל אם אתם שומעין לי אחי אתם ואם לאו עמי אתם ואני רודה אתכם במקל רבנן אמרי מהכא (י) דאין כהנים רשאים לעלות בסנדליהן לדוכן דוהו אחת מתשע תקנות שהתקין רבן יוחנן בן זכאי מאי טעמא לאו משום כבוד צבור אמר רב אשי לא התם שמא נפסקה לו רצועה בסנדלו והדר אויל למיקטריה ואמרי בן גרושה או בן חלוצה הוא: ובמקדש ברכה אחת כו': וכל

בהוצאת השם. כשהכהנים מזכירין את השם: פסוקא לקבל פסוקא. שהכהנים אומרין פסוק ראשון והם אומרין אחד מאלו ושני היו אומרין את השני ובשלישי את השלישי וכן צמוסף וכן צמנחה שהרי כולן שלשה שלשה הם: אינו אלא טועה. שלא נתקנו לומר אלא לכבוד שם המיוחד הנזכר במקדש: ואינו מסביר פנים. להראות שזכרת רבו חשונה לו ועריצה עליו ותמלל לרבו עליו צכך: אמריה. המתרגם לרבים: מנה שהוא לוחש לו צשעת הדרשה: לא צריך לדידך. חכם הוא כמו צעלין: יקרא דמנוסא. (י) שהרי רבי אבהו נשוא פנים צבית המלך כדאמרין צמגינה (דף ד.) נשוא פנים כגון ר' אבהו צי קיסר וצסנהדרין (דף יד.) אמר דהו נפקי אמתא דבי קיסר לאפיה ומשרין קמיה רבה דעמיה מדצרגא לאומתיה: וסו רבנן אימנו עליה. ועוד זו מענוותנותו: דנפיש עליה חובות. שהיה צריך ללוות: אמר ר' אבהו איס לן רבה. חכם גדול וראוי לישב צראש יומר ממני כדי שיושיבוהו צראש ונותנין לו מנות ומעשרין אותו כדי שהיה חשוב ושמעו דבריו כדתינא והכהן הגדול מלחיו (י) גדלוהו משל אחיו (יומא דף יט.) ה"ג רבי אבהו דרש צאגדתא: שמעפא. הלכות דינין ואיסור וטהרות: סידקים. כלי מלאכות נשים ועניים כגון פלכים מחטין וצינורות: לא על מוכר סידקים.

צממיה. מתוך שדמיהם קלים יש להם קוניה הרבה. ולהפסיק דעתו הוא אומר: על שאנו מודים לך. על שנתת צלצנו להיות (ט) (מודים לך) דבוקים צך ומודים לך: רבי סימאי. מוסף הוא. וכן כולם מוספין הן על הראשונים: שמעוני אחי ועמי. מזהירם היה להתנדב לצדק הצית צבין המקדש: אם אסם שמועיס לי. להיות שומעים למקום אחי וחצריי אתם. אלמא המלך אימת צבור עליו אם כשרים הם: עמי אסם. כנושים תחתי: לאו משום אימא דצינורא. מפני שסמלקין צבדיו העשוין למדת צהצבנה ידיו ונראין סנדליו לצבור והן אין ראוין לראות מפני טיט שעליהן: דילמא מפסקא לוועה. וגנאי הוא לעלמו ומתלווצים עליו כשסנדלו מותרת וימיז למקטריה וחצרייו מצרכין ואמי למימר אינו ראוין לנשואות כפיס והלך וישב לו: וכל

תורה אור השלם

1. הנה כי כן יברך גבר יקרא יי: תהלים קכח ד 2. ויקם דוד המלך על רגליו ויאמר שמועוני אחי ועמי אני עם לבבי לבנות בית מנוחה לארץ ברית יי וצלהם רגלי אלהינו ויקבצנו לבנות: דברי הימים א כ ב

הגהות הב"ח

(א) נמי צממיתא הנא הנה: (ב) שם דמן עכו (דפיסי) מ"מ וי"ב ס"א דתפיסי: (א) שם מהכא דה"ר און הכהנים: (ז) רש"י ד"ה יקרא דמלכות שהיה ר' אבהו:

גליון הש"ס

נמי אמר רב פפא הילכך נימרינהו לכולהו. כעין זה שנת דף כ ע"א חולין דף סה ע"א וצף עו ע"ב: